

SARA SHEPARD

La novel·la en què es basa la continuació
de la sèrie de televisió *Pretty Little Liars*

The Perfectionists

SARA SHEPARD

THE
PERFECTIONISTS

Traducció de Núria Parés

Fanbooks

Títol original: *The Perfectionists*

© 2014, Alloy Entertainment i Sara Shepard

Publicat als Estats Units per HarperCollins Children's Books,
una divisió de HarperCollins Publishers

Imatges de la coberta: © Shutterstock

© de la traducció: Núria Parés, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A,

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: abril del 2019

ISBN: 978-84-17515-28-7

Dipòsit legal: B. 4.944-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol u

UN MATÍ DE DIJOURS assolellat, la Parker Duvall s'obria pas a través dels passadissos abarrotats del Beacon Heights High, una escola que repartia MacBooks com si fossin... pomes, i presumia de la nota mitjana més alta de selectivitat en tot l'estat de Washington. Hi havia una pancarta granat i blanca penjada a dalt de la paret que deia: FELICITATS, BEACON HIGH! EL NOSTRE CENTRE HA ESTAT CONSIDERAT COM EL MILLOR INSTITUT DEL PACÍFIC NORD-OEST PER CINQUÈ ANY CONSECUTIU PEL US NEWS & WORLD REPORT! ENDAVANT!

Pareu de vantar-vos tant, volia cridar la Parker, però no ho va fer perquè hauria semblat estúpid, fins i tot per a ella. Va fer una ullada al passadís. Una colla de noies amb faldillettes de tennis estaven apinyades davant del mirall d'un armariet, retocant-se meticulosament el pintallavis de les seves cares impecablement maquillades. Uns quants metres enllà, un noi amb camisa i un somriure enlluernador repartia fulls per a les eleccions del consell estudiantil. Dues noies van sortir de l'auditori i van passar a fregar pel costat de la Parker, mentre una d'elles deia:

—Tant de bo et donin el paper si no l'aconsegueixo jo. Tens tant de talent!

La Parker va posar els ulls en blanc. Que no ho veieu que tot això no importa gens? Tothom s'esforçava per aconseguir alguna cosa o obrir-se camí cap al cim... i per què? Per tenir més possibilitats d'obtenir la beca perfecta? Per tenir més

oportunitats d'aconseguir les pràctiques perfectes? Perfecte, perfecte, perfecte, presumir, presumir, presumir. Per descomptat, la Parker era així abans. No feia pas gaire temps, la Parker era popular, intel·ligent i motivada. Tenia un milió d'amics a Facebook i a Instagram. Feia complicades enquestes en les quals participava tothom, i si anava a una festa, ella n'era el centre d'atenció. La convidaven a tot arreu, li demanaven que s'unís a tots els clubs. Els nois l'escortaven fins a l'aula i li suplicaven una cita.

Però llavors va passar «allò», i la Parker que es va aixecar de les cendres un any enrere duia el mateix jersei de caputxa cada dia per amagar les cicatrius que li desfiguraven la cara que una vegada havia sigut tan bonica. No anava mai a festes. Feia mesos que no entrava a Facebook, no es podia ni imaginar sortint amb algú, no tenia cap interès en els clubs. Absolutament ningú no es va fixar en ella mentre travessava el passadís amb pas ferm. Si algú li llançava una mirada, era d'aprensió i precaució. *No parlis amb ella. Està destrossada. Això és el que et podria passar si no ets perfecta.*

Estava a punt d'entrar a classe d'estudis cinematogràfics quan algú la va agafar pel braç.

—Parker. Que te n'has oblidat?

La seva millor —i única— amiga, la Julie Redding, va aparèixer darrere seu. Se la veia tocada i posada, amb la brusa blanca impolluta, els cabells castanys coure brillants i els ulls plens de preocupació.

—De què? —va grunyar la Parker, tapant-se una mica més amb la caputxa.

—De l'assemblea d'avui. És obligatòria.

La Parker es va quedar mirant la seva amiga. Com si a ella li importés un rave qualsevol cosa obligatòria.

—Va, anem. —La Julie la va estirar passadís avall, i la

Parker la va seguir a contracor—. Per cert, on t'havies ficat? —va xiuxiuejar la Julie—. Fa dos dies que t'envio missatges. Que estaves malalta?

La Parker va fer una rialla burleta.

—Malalta de la vida. —S'havia saltat les classes durant la major part de la setmana. Simplement, no tenia ganes d'anar-hi. El que havia fet per omplir el temps, no ho recordava del tot; últimament, la memòria a curt termini li fallava—. I s'encomana, o sigui que no te m'acostis gaire.

La Julie va arrufar el nas.

—Has tornat a fumar, oi? Fas una pudor fastigosa.

La Parker va posar els ulls en blanc. La seva amiga estava en el que la Parker sempre havia anomenat mode Mama Os, ferotge i protectora. La Parker havia de fer un esforç per recordar-se que això era encantador, especialment perquè a ningú més li importava si ella era viva o morta. La Julie era l'únic vestigi que quedava de l'antiga vida de la Parker, i ara que la Parker havia quedat a l'ombra, la Julie era la nova It Girl de Beacon. No és pas que la Parker li envegés el títol. La Julie tenia els seus propis dimonis contra els quals havia de lluitar, però les cicatrius eren a dintre.

Van recórrer el passadís i van passar pel costat d'en Randy, el conserge *bippy*, que s'esforçava moltíssim per mantenir sempre l'escola neta com una patena. Tenien l'auditori davant seu i la Julie va empènyer la feixuga porta de fusta. La gran sala estava plena de joves, però hi planava un silenci estrany. Molta gent sanglotava. Uns quants brandaven el cap. Una colla de noies s'abraçaven. Quan la Parker va veure la foto d'en Nolan a l'escenari, la pressió de la sang li va baixar de cop. Sota la imatge hi havia les inicials RIP fetes amb flors.

Va mirar la Julie, se sentia enganyada. Es pensava que

l'acte commemoratiu per a en Nolan l'haurien fet un dels dies que havia faltat.

—Jo me'n vaig —va xiuxiuejar, fent un pas enrere.

La Julie la va agafar pel braç.

—Si us plau —va insistir—. Si no et quedes..., ostres, semblarà una mica estrany.

La Parker es va mossegar el llavi. Era veritat. Després del que havia passat a la festa d'en Nolan, no es podien permetre cridar gaire l'atenció.

Va fer una ullada als seients. La Mackenzie Wright i la Caitlin Martell-Lewis seien unes quantes files endavant. L'Ava Jalali era a l'altra banda del passadís, rígida al costat del seu xicot. Es van girar i van intercanviar mirades amb la Julie i la Parker. Malgrat que intentaven mantenir l'aplom, totes semblaven espantades. Era estrany. La Parker amb prou feines les coneixia, i ja s'hi sentia connectada per a tota la vida.

Com ho faries? Si volguessis matar algú, vull dir?

La Parker es va estremir. Les paraules de l'Ava d'aquell dia a l'aula d'estudis cinematogràfics li van venir al cap amb tanta naturalitat, que semblava que tingués l'Ava al seu costat i les hi xiuxiuegés a l'orella. Va tornar a mirar l'escenari. El senyor Obata, el director, revisava unes diapositives per a la presentació que estava a punt de fer. Algunes eren imatges d'en Nolan al llarg dels anys: el dia que van guanyar el campionat estatal de lacrosse, la vegada que el van coronar rei de la festa dels exalumnes, envoltat d'admiradors a la cafeteria. La Parker fins i tot sortia en algunes, de temps enrere, quan ella i en Nolan eren amics. Altres diapositives eren imatges genèriques de pastilles. Vaja, o sigui que allò també tindria un missatge contra les drogues, ja que tots els rumors deien que s'havia mort d'una sobredosi d'oxicodona, la seva droga preferida.

I després venia la sorpresa: la imatge d'en Nolan que la Mackenzie havia pujat a la xarxa poc després de la festa, la que apareixia amb la cara guixada. La foto era força borrosa, però no els comentaris de sota: un llarg paràgraf dient al món com era d'horrible en Nolan. Vaja, o sigui que també seria una reunió sobre el *bullying*.

La ironia de les ironies, tenint en compte que en Nolan era el *bully* més gran de tots.

A la Parker li van començar a venir imatges d'en Nolan. Pujant al cotxe amb ell. Rient dels seus acudits pujats de to. Conduint ràpid per la carretera de la costa, desafiant la por. La sensació d'ingravedesa després de beure's gairebé una ampolla de vodka entre tots dos. I després, aquella última nit, quan ell va posar oxicodona a la beguda d'ella sense avisar-la. I llavors li va dir: «Oi que és al·lucinant? Doncs és gratis. És un regal de part meva».

Feia anys que eren amics, però després d'aquella nit, ell no li va parlar mai més. Feia veure que no existia. I això que tot era culpa d'ell. Si no li hagués donat aquelles pastilles, ara les coses serien diferents. Ella seria com era abans. Intacta. Bonica, plena de vida. Present. Perfecta.

«S'ho mereix —va recordar que havia dit tan sols uns dies abans—. Tothom l'odia. El que passa és que a tots els fa por admetre-ho. Seríem heroïnes».

De cop i volta, tot li va començar a donar voltes. Una fiblada molt forta de dolor li va travessar el front i la va colpejar com un llamp enmig del camp de visió. Quan va intentar moure's, es va notar els músculs enrampats. Els ulls se li van tancar en un acte reflex.

La Julie la va empènyer cap endavant.

—Vinga —va xiuxiuejar—. Hem d'anar a seure. Hem de comportar-nos amb normalitat.

Una altra onada de dolor va colpir el cap de la Parker. Els genolls li van fluixejar. Havia tingut prou migranyes després de l'accident per saber que allò era l'inici d'un altre atac. Però no podia tenir-lo allà. No en aquell auditori ple de gent.

Un lleu gemec li va sortir dels llavis. A través de la visió borrosa, només va poder distingir la sobtada cara de preocupació de la Julie.

—Oh, Déu meu —va dir la seva amiga, que immediatament va saber el que estava passant—. No me n'havia adonat. Anem.

La Julie la va agafar de la mà i la va treure de l'auditori per acompanyar-la a l'oficina de la taquilla de dalt. La cambra feia olor de detergent de llimona i hi havia partícules de pols surant en l'aire. Els pòsters d'esdeveniments propers omplien la finestreta de venda d'entrades: un fullet de *Guys and Dolls*, un altre del concert de tardor de l'orquestra superior. Fins i tot hi havia un cartell antic on sortia la Parker, de quan va representar el paper de Julieta a segon.

La Julie va fer seure la Parker.

—Respira —va dir amb veu suau—. És un dels atacs forts, oi?

—Estic bé —va aconseguir mussitar la Parker, agafant-se els cabells rossos amb els punys ben tancats. Va parpellejar unes quantes vegades, la visió se li començava a aclarir. Les fiblades van remetre i es van convertir en un dolor sord, però es notava la ment dispersa.

—N'estàs segura? —va preguntar la Julie, agenollada al seu costat—. Vols que vagi a buscar la infermera?

—No —va contestar la Parker amb veu ronca. Va fer un sospir tremolós—. Estic bé. Només és un mal de cap.

La Julie va serrar les dents, va ficar la mà a la bossa i en

va treure el flascó d'aspirines que duia per a ocasions com aquella. Va donar dues pastilles a la Parker, que se les va empassar en sec i va notar l'aspror del medicament fregant-li les parets de la gola.

La Julie va esperar fins que la Parker es va haver pres les dues pastilles i després va respirar fondo.

—Hi has tornat a pensar, en allò de... parlar amb un psicòleg?

La Parker va fer una ganyota.

—No tornis a començar amb aquest rotllo.

—Ho dic seriosament. —La Julie la mirava amb expressió de súplica—. Parker, aquests mals de cap són cada vegada pitjors, i l'estrès no hi ajuda gens. A més, amb tot això d'en Nolan... Només em preocupo per tu.

—Res de psicòleg. —La Parker va plegar els braços davant del pit. Es va imaginar exposant la seva ànima a un desconegut que se la quedaria mirant i li preguntaria: «Bé, i com et sents havent passat tot això?», com si a ell li importés gaire.

—Fa poc vaig parlar amb una persona... sobre la meva mare. —La Julie va abaixar la mirada.

La Parker va alçar el cap.

—Què? Quan?

—La setmana passada. T'ho volia dir abans, però llavors van passar tantes coses... i... —Se li va apagar la veu.

La Parker va aguantar la mirada a la seva millor amiga. La Julie semblava molt esperançada amb allò del psicòleg. La Parker sabia que era un tema difícil per a la seva amiga, era conscient que ella era molt diferent ara, que hi havia hagut un abans i un després a la seva vida. I la Julie era l'únic que li quedava. No volia decebre-la.

—D'acord —va grunyir—. Però no t'enfadis si abandono la sessió al cap de deu minuts.

—Tracte fet. —A la Julie se li van relaxar les espatlles visiblement. Li va fer un somriure sincer i agraït a la Parker—. Però no ho faràs. Crec que realment et pot ajudar.

La Parker ja s'havia aixecat i anava cap a la porta. Necessitava desesperadament un cigarret.

Va travessar l'aparcament fins a un lloc que anomenaven el Bosquet, una petita arbreda que ella i en Nolan havien descobert el segon any a l'escola i que havien convertit en el seu lloc per fumar. Sempre feia olor de pluja i de natura. Allà, la Parker podia ser ella mateixa a recer del fullatge: la Parker enfadada, la Parker sonada, la Parker turmentada i destrosada. No passava res. Allà no hi anava mai ningú.

Va treure un cigarret i el va encendre amb ànsia. Mentre la nicotina li recorria el flux sanguini, li va venir un altre record d'en Nolan. Just quan ell començava a estar atordit aquella nit de la festa, l'havia mirat, però l'havia mirat de debò per primera vegada des de l'accident. I l'únic que va dir va ser: «Sempre he sabut que eres una puta boja».

La Parker es va obligar a obrir els ulls. No, es va dir a si mateixa. No es permetria caure en aquell forat. No tornaria a reviure l'última setmana. Tiraria endavant i s'oblidaria de tot.

—Ei, hola.

Va alçar el cap. El seu professor d'estudis cinematogràfics, el senyor Granger, era a la vora dels arbres. En Granger era un d'aquells joves professors simpàtics i guapos que sempre estaven al cas de la música actual, mirava cap a una altra banda quan els alumnes s'enviaven missatges de text a la classe i parlava dels seus estudis a l'estranger durant un semestre, a París, on va tastar l'absenta i es va morrejar amb una ballarina de cabaret. Havia iniciat un club de fotografia, on els alumnes treballaven la fotografia antiga en blanc i ne-

gre, i gairebé tota la població estudiantil femenina s'hi havia apuntat.

A la Parker li va venir un rampell de ràbia. Se suposava que en Granger no havia de conèixer aquell lloc. Va ser ell qui els va fer veure aquella maleïda pel·lícula. Va ser ell el que els va separar en grups després. Va ser ell qui va preguntar: «L'assassinat és justificat si la persona realment s'ho mereixia?».

En Granger s'hi va acostar mentre es treia un cigarret de la butxaca, cosa que la va sorprendre.

—No em pensava pas que fumessis —va dir en veu baixa encenent el cigarret.

La Parker va fer una calada. No sabia si el professor feia broma, perquè era exactament la típica fumadora.

—Me n'he d'anar —va remugar ella, i va tirar la burilla a terra per aixafar-la amb la sabata.

Fins i tot l'estona del Bosquet li havia anat malament avui. I mentre tornava cap a l'escola, va notar una altra fiblada de migranya.

Potser, en el fons, anar a un psicòleg li aniria bé, va pensar de sobte. Potser l'ajudaria a eliminar tots aquells records. Potser li faria alguna mena d'hipnosi fins que ja no tingués cap tipus de sentiment. Potser la podria arreglar.

O potser, li deia una veueta des d'un raconet de la ment, allò que li havia fet a en Nolan demostrava que estava realment feta un nyap i no tenia solució.